Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag. Pris för 3 Månader 1 Rdr. B:co

Enkla. N:o 8 sk. B:co

SÖNDAGS MAGASIN.

N:o 10 Göteborg, Söndag d. 3 Dec. 1848 4 Qvar.

En Skalds Spekulation

(Slut fr. föreg. n:r.

En wärden rasade full af inspiration. I mitt hus, på min bekostnad skall den förolämpades bröllop firas och alla här närwarande äro dertill inbjudna. Är ej detta rätt?

Brawo, brawo, genljudade det från alla håll såsom med en mun. Sedan gingo alla under skratt och skämt till fångs. Seraphine syntes efter denna betydelsefulla natt såsom förwad af en ny anda. Det smägtande i hennes wäsen hade gifwit wika för den fastaste beslutsamhet; hon utwecklade i sanning manlig kraft och werksamhet för utförande af sitt förehafwande. Sedan tallösa bref och bud flugit fram och tillbaka, gick slutligen den dags sol neder, som skulle blifwa den sista i Seraphines jungfruliga stånd. Hon war med Röschen öfwerlefwat att be-

trakta och probera bröllopskläderna. Alla motswarade hennes, önskningar, blott myrtenkransen syntes lemnas trots deß tjocklek, allt för tunn. Stürmer gick, emellertid med assessorn i den sköna lindalléen upp och ned. Under dem sorlade i den älskeliga dalen Gründebach genom nyß afmejda ängar. Gent emot höjde sig sammetslena ängmatter och längre bort susade det i den wäldiga tallskogens kroner. Stürmers ögon swäfwade med wälbehag omkring, under det assessorn i stum nedslagenhet knappast syntes upphöja sina.

Med skaldens giftermål slöt den lyckligaste tidrymden af hans lif, ty Stürmer hade beslutat, trots sin tillgifwenhet för det tyska fäderneslandet, göra Paris till sitt hemwist. Dock lofwade han att hos Röschens fader försöka allt möjligt, för att förmå honom att bifalla sin dotters giftermål med assessorn. Wid deßa kommande protektionslöften garanterade han sig likwäl mot inkast, i det att han på det wältaligaste sätt framställde de sorgliga frukterna af hans dåraktiga förehafwande. I hettan af sin wältalighet märkte han ej Seraphines ankomst och for darranda tillsamman, då han såg henne blek och besynnerlig mitt emot sig. Assessorn söfte att gifwa Stürmers ord en annan mening; men snart skyndade han ner, för att kunna en stund dröja hos sin älskarinna. Röschen packade under tårar in sina saker. Hon och hennes festman öfwerlemnade sig åt det bittraste uttryck af smärta. Den arma flickan kände wid anblicken af Seraphines lycka nästan hat och afund, emedan denna nästan alltid med gyckel beswarade hennes klagan. På det bittraste uttalade hon sig öfwer Seraphines brist på deltagande. Denna besann sig med sin utwalde i ett läge, som war ingenting mindre än angenämt. En stund gick hon tigande bredwid den förlägna skalden: sedan gaf hon luft åt sina känslor.

Stürmer, ännu är det tid — blott den oegennyttiga mannen will och kan jag tillhöra — åt den älskade offrar jag allt.

Herrliga, ädelmodiga qwinna ropade Stürmer, i det han än bleknade, än rodnade —. Dock fattade han sig snart, ty bewisen på Seraphines förmögenhet woro allt för authentiska. Undertryckande sitt hån öfwer hennes pretension på högt stånd, tillade han med innerlig ömhet:

Dig, Seraphine, dig allena will jag ega, . . . tro mig, länge irrade jag sökande efter ett hjerta, som förmådde att älska såsom ditt. Men ej är det hwar och en förunnadt, fortfor han, att, liksom skalden, förakta gods och guld. Mitt wal och Assessorns äro oändligt olika. Jag känner werlden, menniskorna. Assessorn är min wän; begrip, Seraphina, att det smärtar mig att se honom kasta sig i förderfwet, ty förderf kan jag wäl kalla ett öfweriladt äktenskap. Ett sådant är assessorns. Seraphine — sade han hänryckt — för skalden är den älskade en werld. Hon försonar honom med lifwet, hon . . . hon . . .

Här fattades honom ämne för fortsättningen. Lyckligtwis såg han den just nu uppgående fullmånan, i deß breda, godmodiga anlete, som tycktes säga honom: så hjelp dig då med mig. Tacksam för den ädla wännens wink fortfor han:

Se, Seraphine, hurn en månans ljus ljuft dansar omkring de dystra klosterruinerna. Likaså falla den äkta kärlekens strålar i skaldens krossade hjerta.

Besegrad, tronde, föll Seraphina till Stürmers bröst.

Knappast ljusnade det till dag, och långt förrän den dröjande solen sken på den swala dalen, skyndade Seraphine från sitt läger, der hon, först sent, rörd af djupa aningar, hade funnit sömnen, hwarföre ock den beschäftiga Röschen hade största möda med Seraphines sent utwecklade lockar. De motspänstiga wille hwarken lyda tången, som den förwånade wärdinnan wärmt öfwer ett kolfat, eller kammen, och hängde snart slaka såsom wattenliljor under myrtenkransen. Efter twå timmars bemödande war Seraphines toilett ändtligen färdig. Snart klädde sig Röschen så fint som möjligt. Stürmer framträdde nu för den något förwånade bruden i sin wanliga bruna frack och de outsägliga af Nankin, lade handen på bröstet och sade:

— I denna drägt skulle jag winna ditt ädla hjerta; kunde jag wälja en bättre?

— O, Stürmer, lägnade Seraphine, hurn fint och djupt känner du!

Den werkliga grunden war den, att han ej hade någon annan och ej eller kunde få någon till låns, ty assessorns swarta frack hade han många gånger pröfwat, man måste slutligen förkasta den, såsom både för lång och för wid.

Wärden klatschade med piskan, ty redan länge wäntade de olika åkdonen nere på gården hwaribland den lilla stolwagnen, hwilken tillika med hästarne så godt som möjligt war utstyrd med band och fransar. Han sjelf satt sträckt i en för trång galarock, hwars obequämlighet han gerna fördrog, rikligen belönad af den tanka, att den berömde Adolar Stürmers bröllop firades i hans hus. Ändtligen syntes brudparet, sedan Röschen och de öfriga inbjudna, och genast bar det af åt Ottenhöfen till, der, bröllopet skulle firas.

När efter slutad ceremoni det jublande tåget kom berget utföre och nalkades wärdshuset, mottogs sällskapet af en trupp musikanter, som i all skönn tystnet woro anmodade af wärden, med Meijerbeers bekanta: "Penningar äro chimerer" som utfördes i stärande disharmoni. Matsalen war emellertid dekorerad, löfgirlander betäckte wäggarne och rika buetter af millifolium, som härstammade från nästa kyrkogård, prunkade öfwer allt i pyramider och bnketter. På sidobordeu prunkade hela batterier af Rhenwiner och det sköna Frankrikes lättfärdiga barn, den perlande champagnen.

I det Stürmer tog plats wid det wälbesatta bordet, kände

han behagat af sin nu begynnande wällefnad. och mötte med en nästan öm blick Seraphines kärleksfmägtande ögon. Emellertid kunde en midt emot honom försmägtande älskande knappast dölja sin smärta. Röschen sökte att skratta under det tårar stodo i hennes ögon. Redan länge wäntade man hennes faders ankomst. Seraphine i synnerhet kunde knappast dölja sin oro öfwer hans oförklarliga uteblifwande. När slutligen wid deserten posthornet förkunnade hans ankomst, rodnade och bleknade hon ömsom och kunde ej dölja sin wåldsamma rörelse. Utom ord kämpande att återwinna sin fattning stod hon der. Röschen flög honom om halsen och utbröt i högljud klagan. Till assessorns stora förwåning tryckte Hr Müller ömt dottern till sitt hjerta, gick sedan till Seraphine, skakade på hufwudet, fåfängt sökande efter ord, wände sig med en stum bugning till Stürmer och trädde tillbaka från de uppmärksamt gapande gästerna. Sedan han återwunnit sin fattning, drog han ett med insegel försedt bref utur fickan och började sålunda: På den högtidliga dag, som beseglar mina dyra anförwandters lycka, skulle ock den lycka komma mig till del, att af hela mitt hjerta bifalla mitt enda barns wal. Här nästan qwäfdes han af Röschens och Assessorns omfamningar. Stürmer trädde med Seraphine till gruppen af de lyckliga, under det hon lät assessorn förstå, att Hr Müllers bifall wore en följd af hennes rekommendation. Röschens fader kastade på Stürmer en tankfull blick, utwecklade bladet, som han hittills hållit i sina darrande händer och fortfor efter ett litet hostande.

"Ja, min dotter har min älskade slägting, fröken Unheim, att tacka för uppfyllandet af hennes mest efterlängtade önskan", och, wisande på bladet, fortsatte han efter en paus, "efter den nyförmältas önskan meddelar jag för det närwarande sällskapet min anförwandts, testatorns, förfogande, hwilket lyder sålunda.

Sedan jag undertecknad funnit för godt att testamentera hela min förmögenhet till Seraphine Elwire Amante Hortensia v. Unheim, fogar jag såsom en nödig bestämning dertill följande. På det att fröken Seraphine Unheim ej må förledas till ett för henne ofördelaktigt wal, tillfaller, med undantag af räntan af 10,000 thaler, hela min öfriga förmögenhet min kusin Herman Müller och deß arfwingar. Detta mitt förfogande nedlägger jag i besagde Herman Müllers händer.

Johan Christoff. Müller.

Stürmers ända hittills stegrade uppmärksamheten gaf wid de sista orden rum för en fullkomlig tillintetgörelse. Det blef natt för hans ögon. I det han sjönk tillsamman, fattade han Seraphines hand. Hon tydde detta såsom ett bewis på skaldens oegennyttiga kärlek och sade:" nu, Adalar, känner du Seraphines hela storhet.

Med utsträckt hals hade wärdshuswärden sträckt ett spejande öga öfwer dem omkring Stürmer bildade kretsen, i förhoppning om en dugtig knallefekt; men då denna syntes uteblifwa, föll han rätt apropos in med ropet: lefwe, de ädla nygifta, alla närwarande och wår goda storhertig! och tra — ratra — tatra snattrade musikanterna.

(Slut).

Ön Wight.

(Efter Engelskan).

Hwad fabler och, trollsagor gjorde för wåra förfäders fantasi, det har mekaniken realiserat för deras afkomlingars tjenst. De med eldkraft framförda wagnarne i romansen äro nu de wanliga medel för resor till lands, och fartyg fortskaffa på enahanda sätt äro de medel, hwarigenom wi färdas till sjös I wilkoren för hög bildning och förfining äro framstegen på samma gång orsak och werkan. Omkring den period, då London tog besittning af byn Charins, började först — så hafwa wi hört — wagnar att röra sig på hufwudstadens gator; och nu, då den utsträckt sig till Epping Forest och Houndslow Heath, äro jernbanor konstruerade för folkets behof och föra dem från kontoren och willorna, utan afseende på tid och rum. Hwad skulle Paillie Nicol Jerwie hafwa sagt, hade någon berättat för honom, att den dag war för handen, då det skulle wara en spatsertur från Cornhill till Saltmarket? Twå timmars och tjugu minuters wäg west sydwest från St. Girles woro berg och dalar, som öfwerträffade Mindre Asiens: nu finnas der ormar i menniskoform, som sladdra om de gamla goda tiderna. Weltis, såsom Englands älsklingsö kallas i gamla krönikor, är nu wåra regenters residens och i sanning är det en fläck wäl wärd att erbjudas en monark. Här i ordets rätta mening, såsom lämpadt på naturen, är allt ädelt och storartadt. Folket, af hwarje kl ß och willkor, har en instinkt af bildning och artighet. Landet ler med poesi från herdelifwets dagar, och himmelens windar akta sig att mißhandla ansigtets blomstrande hy. Och wore det tillåtet att widröra politiska ämnen, så skulle man kunna säga, att Wight erbjuder, framför hwarje annan punkt, den mest paßande tillflygt för rojoteten. Der kan det af kronan nedtyngda hufwudet och den af spiran tröttade handen aflägga magtens tomma prydnader. Der kan, den laglydiga undersåten förnimma att föremålet för hans kärlek är öfwer ränksmidarens list och ondska. Hade Neuillys belägenhet liknat Osborns, skulle då huset Orleans öde blifwit hwad det är? . . . (Forts.)

Grefwe Rostopschin och Branden i Moskau.

Branden i Moskau år 1812 erhöll en werldshistorisk betydelse, och likwäl har det till nyaste tiden blifwit satt i twifwel hwem som föranledt densamma. Fransmännen och Ryssarne beskyllade ömsesidigt hwarandra att hafwa warit orsaken dertill. Af de förra anträffades trettio individer af folket, hwilka funnos i det de anlade eld eller med antända föremål i händerna. De blefwo förhörda och ögonblickligen bekände tretton af dem, att de af Grefwe Rostopschin woro lejda för denna egerning, hwarefter de samtligen nedskjötos. Man påstår nu, på grund af dessa uppgifter, att Rostopschin warit anstiftaren af branden och att han warit detta i samråd med den ryska generalstaben, för att betaga franska armeén medel uppehålla sig i Moskau. Han skall för den skull hafwa släppt fångarne utur fängelset och sysselsatt dem och annat slödder med brandanläggningen.

Ryssarne deremot försäkra, att Fransmännen warit anstiftare och att de plundrande soldaterne af öfwermod och oförsigtighet anlagt elden. Sedermera förswarade sig grefwe Rostopschin i sin skrift: "Sanning i fråga om branden i Moskau, Paris 1818," emot den honom gjorda beskyllningen, hwilket åter en fransyst emigrant och ögonwittne till branden sökte wederlägga genom: "Bref öfwer branden i Moskau, Paris 1824." Den ryska generalen Butterlinn utalar, i sin historia öfwerkriget 1812, det bestämda yttrande, att Moskau blifwit uppbränd med regeringens tillstånd. De nyare historieskrifwarne finna det ännu oafgjordt hwem som anlagt elden, och luta åt det antagandet, att densamme uppstått genom tillfällighet och flera sammanverkande orsaker, men ej med afsigt å Ryssarnes sida. De anföra häröfwer följande. När d. 15 September på eftermiddagen franska armeen inryckt i Moskau, hade trupperna plundrande spridt sig i staden. För uppsökandet af hö, halm och andra behof i de öfvergifna husen hade hwarje soldat behöft ljus. Med dessa lupo de i alla winklar af trädhusen emellan hampa, talg pelewerk och andra brånbara ämnen, för att uppsöka undanstuckna dyrbarheter. Druckna som de woro, umgingos de naturligtwis högst oförsigtigt med ljusen satte, dem i gewärsmynningarne, eller instucko dem i höknuppen, hwilka måste tjena såsom ljusstakar. Hwarken ryska regeringen eller Rostopschin skulle hafwa förnekat en sak, som kunde räknas dem till högste hjelteära och som rättfärdigades genom den lyckligaste följd, om de haft något skäl att tillskrifwa sig anledningen till branden. Dessa och andra grunder anföras för att understödja det påstående, att branden i Moskau ej uppstått med afsigt, utan tillfälligtwis. Likwäl är det ej så. Rostopschin har i en förtrolig stund erkänt sig sjelf som upphofsman och angifwit alla närmare omständigheter. Om honom och hans gerning handlar följande.

Grefwe Feodor Rostopchin, född 1764, härstammade från en gammal rysk familj, och inträdde i sitt 21 år som löjtnant wid keiserliga gardet. Han reste i utlandet och upphöjdes efter sin återkomst till grefligt stånd. Redan förut hade han gjort sig känd för mycken hårdhet i tänkesätt, och sedan han blifwit upphöjd till minister för utrikes angelägenheterna, syntes han förträffligt harmoniera med Paul I:stes råa sinnesart. Allmänt klagades öwer den obildkeliga hårdhet, med hwilken han affärdade folk, och qwickheten i hans utlag syntes hånande för mängen. Ändtligen föll han i onåd. När kejsar Alexander besteg thronen, kallade han honom åter till hofwet och anförtrodde honom styrelsen öfwer Moskau. Såsom bekant är, ryckte, efter den af af Ryssarne förlorade slagtningen wid Moschrisk den franska armeen fram emot Moskau, och Rostopschin lät det nu sig angeläget wara att hålla folket i okunnighet om det werkwerkliga förloppet af kriget och på allt sätt föra dem bakom ljuset. Härtill hörde bland annat en overhörd luftballon, som wid Fransmännens ankomst fylldes med brännbara ämnen och som skulle nedfalla ibland dem. Derigenom lyckades det att lugna folket, Men när nu faran inbröt mer och mer nära, war bestörtningen overhörd. Alla civil- och militärtjenstemän erhöllo befallning att lemna staden. 17,000 färade fortskaffades på 4000 wagnar och blott 2000 af de wärst skadade blefwo tillbaka. Bland dem som lemnade Moskau woro ock 2100 på militäriskt wis organiserade karlar, som woro anställda wid 96 brandsprutor, hwilka såsom tillhörande armeen äfwen medtogos. Alla rika och förnäma följde den allmänna utwandringen och den gifna impulsen sträckte sig ock till wälmående husegare, köpmän, korteligen hela medelståndet, af hwilket ingen qwarblef, som kunde utwandra. Sålunda funno Fransmännen, då de efter outsägliga beswärligheter anlände till Moskau, staden tom för folk. Af 350,000 innewånare woro knappast 30,000 qwarblifna, som hölle sig gömda, och bland dessa war mer än hälften löst folk. När Napoleon från en höjd skådade öfwer staden, yttrade han högljudt sin glädje. Ändteligen, änteligen hade han nått Moskau. Här, wid den präktiga staden med dess 295 kyrkor, dess 1500 palatser och öfriga byggnader. Taken på dessa palatser och många andra byggnader, woro täckta med poleradt jernbleck, tornen på många kyrkor förgylda. Med Moskau trodde Napoleon sig hafwa eröfrat Ryssland. Dessa murar inneslöto alla hans förhoppningar, freden och ett odödligt rygte. Nu skulle ändteligen dessa portar öppnas och deputationer uträda, för att lägga till hans fötter rikedomen, befolkningen, senaten, Ryslands förnämsta adel. Med oro motsåg Napoleon allt detta, ty redan hade en del af hans trupper nått staden, och likwäl syntes ingen till. Napoleon wäntade länge. Ändteligen lemnar han höjden och begifwer sig till porten Dagoromilef-

Förgäfwes gör han ännu en gång halt wid flygelarméen, ingen deputation syntes till, och de 10 a 12 trasiga stackare, som Fransmännen sammanskaffat, woro ej att anse som folk, Napoleon bewärdigade dem ej heller med en blick, eller åhörde deras talare. Förtretad drog han genom staden till Kremel och tog här sitt hufwudqwarter. Men redan uppstiga här och der rökpelare. De tilltogo småningom och snart brände det på 500 ställen på samma gång. Nu hotades Napoleon i Kremel af den största fara, ty de rasande lågorna strömmade från alla sidor mot Kremel, och der war ej allenast ett ryskt krutmagasin, utan en hel fransysk artilleripark hade fattat posto dersammastädes. Kejsaren, hans omgifning och hans garder skulle warit förlorade om en enda gnista kommit i krutförrådet. Likwäl wille han ej lemna Kremel, och först, när det fattade eld derstädes, beslöt han sig dertill. Elden tog mer och mer öfwerhand och af 9158 hus och palatser blefwo ej mer än något öfwer 2000 qwar.

Rostopschin hade redan före Moskaus utrymning skrifwit till general Bagrathion, att han skulle försöka att rädda Moskau, så godt sig göra lät; men om det ginge till det yttersta, då gälde det gamla ordspråket: "bättre att fara djefwulen i wåld än att fara i fiendens händer. Men äfwen i lyckan och medgången fortfar den retande sinnesstämning, som olyckan och förtwiflan ingifwit honom. Fransmännen hade ändtligen lemnat det afbrända Moskau. De qwarblifna sårade nedhöggos af de inryckande Ryßarna. Blott några, som med swaga krafter wågade förswara det stora hospitalet, fingo nåden, att försmäkta i hårdt fängelse. De wände sig i sin trängande nöd bönfallande till Rostopschin. Kejsarens moder hade af medlidande lagt sig ut för deolyckliga. Han wågade ej alldeles afslå hennes begäran, men han efterkom den med följande, egenhändigt af honom uppsatta hårda ord: Grefwe Rostopschin tillåter Hr Gaza den till hans återstillande nödwändiga tiden, men sedan har han med sin son att begifwa sig till guwernementet Wologda. Det af honom begärda samtalet skulle ej kunna föra till något resultat. Grefwe Rostopschin lånar ej sitt öra hwarken åt förtalet eller illwiljan; men en nation utan tro och ära, som sedan 20 år tillbaka låtit förbrytelser och skamliga gerningar komma sig till last, skulle ej anropa Gud som wittne, ty stråtröfware känna ej till den gudomliga rättwisan.

Anmälan.

Det odelade bifall,

Illustreradt Söndags-Magasin

åtnjutit under dess nära två-åriga tillvaro, låter Redaktionen hoppas ett för detta Blad stigande intress. För att dock någorlunda kunna bestämma upplagans storlek, som till dato varit 1000 exemplar, tillåter sig Red., att härmedelst inbjuda till prenumeration för nästkommande år.

Priset förblifver, oaktadt de förbättrade illustrationerna, och, så vidt ske kan, ett utsökt val af text, det samma som förra året: 4 R:dr B.co för hela året, dock sker den förändring, att prenumeration å ½ år erlägges med 2 R:dr 24 sk. och för ¼ år med 1 R:dr 16 sk. B:co.

Prenumeranter utom Götheborg behagade erlägga prenumerations-afgiften, jemte 24 sk. B:co postarfvode för året, på närmaste Postkontor, hvilket då benäget täcktes öfversända prenumerationsbeloppet till Götheborgs Postkontor och behålla arfvodet för eget besvär, då Redaktionen sjelf bestrider arfvodet till härvarande Postkontor. Härigenom tillskyndas prenumeranterne förmånen, att erhålla Bladet fortare, säkrare och uti bättre skick samt mindre hopviket, än som blir fallet, då detsamma skall afgå under korsomslag, en befattning, som Red., efter utgången af innevarande år, afsäger sig, så vida Herrar Postförvaltare icke stegra nu stipulerade postarfvode för Bladet, hvilket, såsom hittills, utgifves hvarje Söndag. Om derföre någon i Landsorten foredrager att prenumerera hos Redaktionen, bör alltid postarfvodet, 24 sk. för helt, 12 sk. för halft och 8 sk. för ¼ år, allt Banco, medfölja.

Obs. De, som för innevarande år icke prenumererat för alla 4 qvartalen, erhålla icke premien på annat vilkor, än att återstoden af prenumerationsbeloppet för år, inbetalas å det stället hvarest prenumeration skett, hvarefter Bladet och Premien skyndsamt skola expedieras.

Allt Tidnings-utbyte upphör med detta års slut, då Red. vid härvarande Postkontor ämnar prenumerera på de flesta Landsortstidningar. Götheborg i December 1848.

C. Petersen.

Kors hwad upplysningen stiger!

Hwilken gyllene tid för Cigarrfabrikanter! Oaktadt wår ganska oklanderliga gatu-upplysning, har man påfunnit, från den störste till den minste, att wid cigarrens dunkla sken leda sig fram i mörkret. (Werjö-Bladet.)

Erinringar fra Casino.

I.

Det folkelige Ministeriums Forestilling paa Nationaltheatret.

En enfelt Stemme: Daumark! ja Danmark till Eideren!

Choret: Danmark til Ei—! ja, Danmark til Ei—! ja, Danmark til Ei—de—re—n!

Recitativ: Eller saa sydligt som mu—u—ligt!

(Publicum tramper och piber, intill Dækket falder.)

II.

Ministeriet bag Coulisserne.

Slesvig maa deles! — Nei, vi maae holde paa Heelstaten! Nei! nei til Eideren! — Nei, det gaaer ikke, lader os ikke prutte, men sige det med eet Ord — til Kongeaaen. — (Paa Scenen.)

"Vi vide at bøie os for Publicums Villie" (Täppet falder.)

(Corsaren.)

Nästa N:o utgifwes den 10:de December 1848, kl. 7 f. m. Götheborg, C. Petersens officin, 1848.